

Jack London
Etelämeren
seikkailuja

Otavan 50-pennin kirjasto N:o 52.
Nidottuna 50 n.; vaatekansissa 1 mk.

ETELÄMEREN SEIKKAILUJA

Jack London

(synt. 1876), amerikkalainen kirjailija, koki nuoruudessaan mitä erilaisimpia kohtaloita, ollen vuoroin sanomalehtipoikana, sata-matyömiehenä, metsästäjänä, merimiehenä, karjanpaimenena y. m. Hän on kierrellyt ristiin-rastiin Yhdysvallat ja Kanadan-ja tutus-tunut yhteiskunnan pohjakerroksiin ja eri ammatteihin. Ensimmäi-sen teoksensa, „The son of the wolf“ („Suden poika“), hän jul-kaisi v. 1900, ja sen jälkeen on häneltä ilmestynyt kirjoja joka vuosi. Verrattain pian hän on saavuttanut maailmanmaineen ja tullut nykyajan muotikirjailijaksi. Hänen voimansa on alku-peräisten luonteiden, erämaan ja jännittävien tapausten kuvauk-sessa, ja vaikka hän tavoittelee voimavaikutuksia ja hakee ta-vattomuuksia, ei hänen kertomuksistaan silti koskaan puutu toden-näköisyyttä. — V. 1911 London asettui meksikkolaisten kapi-noitsijain etunensä ja joutui kovan ottelun jälkeen hallituksen joukkojen vangiksi.

JACK LONDON

ETELÄMEREN SEIKKAILUJA

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Kustannusosakeyhtiö Otavan
kirjapaino Helsingissä, 1913

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-273-2

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

Mapuhin talo.

Huolimatta kömpelyydestään ja painostaan A o r a i suoriutui oivallisesti keveässä tuulessa, ja kapteeni antoi sen mennä kauvas melkein tyrskyjen keskeen, ennenkuin hän luovasi. Hikueru-särkkä kohosi matalasti vedenpinnan yläpuolelle, muodostaen tiheästä korallihiekasta ympyrän, noin sata metriä leveän ja jotakuinkin penikulman ympärimitaten sekä kolmesta viiteen jalkaan korkeimman nousuveden yläpuolella. Suuren, läpikuultavan laguunin pohjalla oli paljon helmiäisiä ja kuunarin kannelta, toiselta puolen särkkää, voitiin nähdä sukeltajia työssä. Mutta laguuniin ei ollut väylää edes pienelle kauppakuunarille. Suotuisalla tuulella olisi mahdollisesti kutteri voinut sinne pyrkiä jonkun ahtaan ja matalan kanavan kautta. Kuunarin täytyi pysähtyä jo ulkopuolelle ja lähettää sinne vain pienet veneensä.

Aorai laski hitaasti veneen vesille ja siihen hyppäsi heti puoli tusinaa ruskeata merimiestä, pukunaan ainoastaan tulipunainen riepu lanteiden ympärillä. He tarttuivat airoihin ja samalla nuori mies, valkoisesta puvustaan päättäen europalainen, tarttui takatuhdolla peräsiimeen. Mutta hän ei ollutkaan europalainen. Polynesian

kultaiset luonnonpiirteet ilmenivät hyvin selvinä hänen auringon kultaamassa, pehmeässä ihossaan ja hänen silmiensä välkkyvän sinen kultaisessa loisteessa. Hän oli Raoul, Alexandre Raoul, Marie Raoul'in nuorin poika, rikkaan kvarterooni-naisen, joka omisti ja varusti puoli tusinaa samanlaista kuunaria kuin Aorai. Väylän suussa läpi vastavirran, joka synnytti kiehuvan aallokon, taisteli vene eteenpäin laguunin peilikirkkaaseen rauhaan. Nuori Raoul hyppäsi valkealle hiekalle ja kätteli erästä kookasta alkuasukasta. Miehen rinta ja hartiat olivat muhkeat, mutta katkenneen oikean käsivarren muutaman tuuman pituinen lihaton tynkä, ajan vaalentama luu, todisti hänen kerran taistelleen hain hampaissa, ja se taistelu oli tehnyt lopun hänen sukeltajaelämästään. Nyt oli hänen pakko liehitellä muita ja jollakin vehkeellä hankkia elatuksensa.

— Oletteko kuullut, Alec? sanoi hän heti. — Mapuhi on löytänyt helmen — oikein helmien helmen! Ei ole Hikuerussa milloinkaan sellaista vedestä nostettu eikä koko Paumotuksen seuduilla, tuskinpa koko maailmassa. Ostakaa se häneltä. Se on hänellä nyt. Ja muistakaa, että minä siitä teille ensimmäiseksi puhuin. Mies on tyhmyri ja te voitte saada sen halvalla. Onko teillä hiukan tupakkaa?

Raoul astui suoraan rantaa ylös erästä hökkeliä kohti pandanuspuun juurella. Hän oli äitinsä laivanisäntä ja hänen tehtävänään oli tyhjentää koko Paumotus-saaren koprat, raakut ja helmet, joita asukkaat hankkivat.

Hän oli vasta-alkaja virassaan. Tämä oli vasta hänen toinen matkansa ja sen vuoksi hän oli sangen levoton kokemattomuudestaan arvostella helmien ominaisuuksia. Mutta kun Mapuhi näytti hänelle helmeä, osasi hän kui-

tenkin pidättää hämmästyksen huudahduksen, joka jo oli hänen huulilleen vierähtämäisillään, ja ottaa kasvoilleen kauppiaan kylmän ilmeen. Se oli tosiaan kuin olisi hän saanut iskun vasten kasvojaan. Helmi oli suuri kuin kyyhkysen muna, aivan pyöreä ja sen säteilevässä valkeudessa heijastuivat lukemattomat värivivahdukset opaalilin hohteisina. Siinä oli elo! Sellaista hän ei milloinkaan ollut nähnyt. Ja kun Mapuhi laski sen hänen käteensä, ihmetytti häntä sen paino, mikä taas todisti helmen erittäin arvokkaaksi. Raoul tutki sitä tarkkaan taskusuurennuslasillaan. Siinä ei ollut pienintäkään naarmua tai vikaa. Puhtaudessaan se tuntui sulautuvan ilmakehään hänen kädestään. Varjossa sillä oli lempeä valo, hohdelten kuin himmeä kuu. Se oli niin kuultohohteinen, että vesilasiin pudotettuna sitä oli vaikea erottaa. Ja niin nopeasti se oli pudonnut pohjaan, että hän tiesi sen painon vallan erinomaiseksi.

— No, mitä sinä siitä tahdot? kysyi hän, yrittäen tehdä äänensä mahdollisimman huolettomaksi.

— Minä tahdon — alkoi Mapuhi, ja hänen mustien kasvojensa taakse ilmestyi kahden naisen mustat kasvot ja pieni tyttö. He taivuttivat päitään ja nyökkäsivät myönnytystään Mapuhin lausumalle toivomukselle ja heidän silmänsä hehkuivat kiihkosta saada toivonsa toteutetuksi.

— Minä tahdon talon, jatkoi Mapuhi. — Siinä pitää olla galvanisoittu peltikatto ja kahdeksankulmainen lyöpäkello. Sen pitää olla kuusi sylvä pitkä, parveke yltä ympäri. Keskessä pitää olla suuri huone ja siinä pyöreä pöytä keskilattialla ja seinällä se kahdeksankulmainen lyöpäkello. Sitten pitää olla neljä makuuhuonetta, kaksi kummallakin puolen sitä suurta huonetta ja jokaisessa

huoneessa rautasänky, kaksi tuolia ja pesuteline. Takapuolella pitää olla keittiö, oikein hyvä keittiö, ruukut, pannut ja hella. Ja talo on rakennettava minun saareleni, joka on Fakarava.

— Joko luettelit kaikki? kysyi Raoul hämmästyneenä.

— Ompelukone on myös saatava, lisäsi Tefara, Mapuhin vaimo.

— Eikä sitä kahdeksankulmaista lyöpäkelloa saa unohtaa, lisäsi Nauri, Mapuhin äiti.

— On, on siinä kaikki, sanoi Mapuhi.

Nuori Raoul nauroi, hän nauroi kauan ja sydämellisesti. Mutta nauraessaan hän salaisesti suoritti koko joukon päässä laskuja. Hän ei milloinkaan elämässään ollut rakentanut taloa ja hänen käsityksensä rakennustaidosta oli hyvin utuinen. Nauraessaan hän arvioitsi, kuinka kalliiksi kävisi matka tarpeitten ostoon Tahitiin, itse rakennusaineet, paluumatka Fakaravaan, lastin purkaminen ja itse rakentaminen. Se näytti nousevan noin neljään tuhanteen ranskalaiseen dollariin, mikä oli noin kaksikymmentä tuhatta frangia. Se oli mahdotonta. Miten ihmeissä hän saisi tietää tuollaisen helmen oikean arvon? Kaksikymmentä tuhatta oli suuri rahasumma ja — vielä hänen äitinsä rahoja.

— Mapuhi, sanoi hän, — sinä olet aika höperö. Sano hinta rahassa.

Mutta Mapuhi ravisti päätään ja kolmea päätä hänen takanaan ravistettiin myös.

— Minä tahdon talon, sanoi mies. — Sen pitää olla kuusi sylvä pitkä, parveke yltä . . .

— Niin, niin, keskeytti Raoul. — Minä muistan kyllä koko talosuunnitelman, mutta se ei käy. Annan sinulle tuhannen Chili-dollaria.

Neljää päätä pudistettiin kieltävästi

— Ja sata Chili-dollarია tavarassa.

— Tahdon talon . . . alkoi Mapuhi.

— Mitä hyötyä sinulla on talosta? sanoi Raoul. —

Ensimmäinen rajumyrsky, joka kohtaa saartasi, huuhtoo sen pois. Sehän sinun pitäisi tietää. Kapteeni Raffy sanoo, että rajumyrsky voi nytkin tulla milloin tahansa.

— Ei Fakaravalla, sanoi Mapuhi. — Maa on siellä paljon korkeampaa. Tällä saarella kylläkin. Mikä hirmumyrsky tahansa lakaisee Hikuerun. Minä tahdon saada taloni Fakaravaan. Sen pitää olla kuusi sylvä pitkä ja parveke yltä ympäri . . .

Ja Raoulin piti taas kuulla talojuttu. Hän käytti useita tunteja haihduttaakseen talojutun pois Mapuhin mielestä, mutta äiti, vaimo ja tytär Ngakura yllyttivät Mapuhia pysymään päätöksessään. Avonaisesta ovesta, kuunnellessaan kahdennenkymmenennen kerran talosuunnitelmia, mitä Mapuhi lateli, Raoul näki kuunarinsa toisen veneen lähenevän rantaa. Aorain ensimmäinen perämies hyppäsi maihin ja vaihtoi pari sanaa käsipuolen alkuasukkaan kanssa rientäen sitten Raoulia kohti. Päivä musteni äkkiä, sillä paksu pilvi peitti auringon. Yli laguunin näki Raoul, kuinka myrskypilvet lähenivät tuhoa ennustaen.

— Kapteeni Raffy sanoo, että täällä viipyminen vie hemmettiin, oli merimiehen tervehdys, — jos onkin helmiäisiä, voimme niitä onkia toisen kerran. Niin hän sanoo. Ilmapuntari on laskenut ja on nyt kaksikymmentä yhdeksän ja seitsemänkymmentä.

Tuulenpuuska puisteli pandanuspuita heidän kohdallaan ja ravisteli palmuja taaempaa pudottaen puoli tusinaa kypsiä kokospähkinöitä raskain mätkäyksin

maahan. Sade läheni ajaen edellään suhisevaa ja pauhaavaa myrskytuulta, joka saattoi laguunin veden kiehumään ja ajoi sateen sauhuna edellään. Ensimmäiset pisarat rapisivat raskaina lehkillä, kun Raoul hyppäsi jaloilleen.

— Tuhat Chilin dollaria puhtaassa rahassa, Mapuhi. sanoi hän. — Ja kaksi sataa dollaria tavarassa.

— Minä tahdon talon — alotti taas toinen.

— Mapuhi! huusi Raoul saadaksensa äänensä kuulumaan. — Sinä olet perin pöhkö!

Hän syöksyi ulos hökkelistä ja painautui jalasta jalkaan merimiehen sivulla tuulta vasten venettä kohti. He eivät sitä nähneet. Troopillinen sade syöksyi heitä vasten, niin ettei voinut nähdä eteensä muuta kuin maan jalkainsa alla sekä vihaiset pikku aallot, jotka laguunin rannalla repivät ja haukkoivat hiekkaa. Hahmo tuli näkyviin vesitulvassa. Se oli Huru-Huru, käsipuoli mies.

— Saitteko helmen? huusi hän Raoulin korvaan.

— Mapuhi on höperö! oli vastahuuto ja samassa silmänräpäyksessä he hävisivät toisiltaan vedensyöksyyn.

Puoli tuntia myöhemmin Huru-Huru näki, tähystellessään särkän ulkolaidalla, kuinka Aorai hinasi ylös veneensä ja käänsi nenänsä ulos merelle. Sen lähellä hänen silmänsä sattuiivat toiseen kuunariin, jonka tuulen puuska oli siihen heittänyt, kuinka se laski veneen veteen. Huru-Huru tunsu sen. Se oli kuunari O r o h e n a, jonka omisti eräs puolirotuinen kauppias Toriki. Tämä hoiti itse laivaansa ja istui nytkin varmasti sen peräpuolella. Huru-Huru naurahteli itsekseen. Hän tiesi, että Mapuhi oli ottanut tavaroita velaksi edellisenä vuonna Torikilta.

Rankkasade oli ohitse. Aurinko paahtoi kuumasti ja

näköispainos ntamo 2012

9 789522 152732 >

www.ntamo.net